

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 8C/445/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6615217069
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Balážová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2019:6615217069.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudkyňou JUDr. Magdalénou Balážovou v spore žalobcu: Československá obchodní banka, a.s. IČ: 000 01 350, so sídlom Radlická 333/150, 150 57 Praha 6, Česká republika, zastúpeného Havel, Holásek & Partners s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava , Slovenská republika, IČO: 36 856 584 proti žalovaným 1/I. B., V. XX.XX.XXXX, B. P. N. R. XXX/XX, XXX XX Y., Slovenská republika, štátny občan SR, zastúpený JUDr. Elenou Matulovou, advokátkou, so sídlom Poltár, Ul. Železničná číslo 7 a 2/ P. I., V. XX.XX.XXXX, B. P. R. X, XXX XX A., Slovenská republika, v súčasnosti L. XXXX, I. V. K., XXX XX, Česká republika, štátna občianka SR o zaplatenie sumy 122.815,91 Kč s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaní 1/ a 2/ sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 122.815,91 Kč, úrok vo výške 13,90 % ročne zo sumy 78.510,69 Kč od 08.10.2015 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 7,05 % ročne zo sumy 78.510,69 Kč od 08.10.2015 do zaplatenia na účet žalobcu vedený v: Československá obchodní banka, a.s. číslo účtu S.: A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX T.: A.Y., variabilný symbol 240933707 v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má nárok voči žalovaným 1/ a 2/ na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca doručil súdu dňa 11.12.2015 žalobu spolu s návrhom na vydanie platobného rozkazu, ktorou sa domáhal od žalovaných 1/ 2/ zaplatenia istiny vo výške 122.815,91 Kč, úroku vo výške 13,90 % ročne zo sumy 78.510,69 Kč od 08.10.2015 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 7,05 % ročne zo sumy 78. 510,69 Kč od 08.10.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 25.04.2008 žalovaní 1/ a 2/ uzatvorili so žalobcom Zmluvu o úvere č.002730893R (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 150.000,- Kč. Podľa čl. I.1 zmluvy, súčasťou zmluvy boli Obchodné podmienky pre ČSOB Spotrebiteľské úvery zo dňa 01.01.2008 (ďalej „OP“). Poskytnuté peňažné prostriedky sa žalovaní zaviazali v zmysle čl. I.6. zmluvy splácať v 84 mesačných anuitných splátkach vo výške 2794,- Kč vždy ku 20. dňu v mesiaci, počnúc prvou splátkou splatnou dňa 20.05.2008. Posledná splátka bola splatná dňa 20.04.2015. Úroková sadzba bola v čl. I.5 zmluvy dohodnutá vo výške 13,90 % ročne tak, že spoločne s úrokom bol splatný mesačný poplatok vo výške 60.-Kč za správu úveru. Zároveň bolo v čl. I.8 zmluvy dohodnuté poistenie úveru, za ktoré bol účtovaný mesačný poplatok vo výške 243,-Kč.

Dodatkom zo dňa 15.11.2010 bol dohodnutý odklad pravidelných mesačných splátok a konečná splatnosť úveru v prípade riadneho splácania sa zmenila na 20.10.2015. Dňa 29.04.2008 boli peňažné prostriedky poukázané bezhotovostne na bežný účet číslo 220281676/0300. Žalovaní 1/ a 2/ svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy neplnili riadne a včas, dostali sa do omeškania so splácaním, žalobca preto vyhlásil všetky pohľadávky zo zmluvy za okamžite splatné ku dňu 20.02.2013. O konečnej

splatnosti boli žalovaní informovaní okrem iného aj listom zo dňa 21.02.2013 - Oznámením o zosplatnení úveru. Žalovaným bola dňa 16.10.2015 zaslaná Predžalobná výzva na úhradu dlhu. Do podania žaloby žalovaní 1/a 2/ svoj záväzok voči žalobcovi nesplnili.

2. Súd vydal dňa 24.02.2016 platobný rozkaz č.k.8C/445/2015-59, ktorým žalobe vyhovel. Proti platobnému rozkazu podal odpor žalovaný 1/, ktorý súdu doručil dňa 16.03.2016. V odpore proti platobnému rozkazu okrem iného tvrdil, že zmluva, ktorú uzavrel so žalobcom patrí medzi tzv. absolútne obchody, ale je zároveň spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 odsek 1 zákona číslo 40/1964 Zb. (Občiansky zákonník), práva a povinnosti v nej upravené nesmú odporovať zákonným ustanoveniam týkajúcim sa spotrebiteľských zmlúv - zákonu č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože zmluva bola uzavretá dňa 25.04.2008. Jej náležitosti upravuje ustanovenie § 4 odsek 1 a 2 citovaného zákona a keďže zmluva č.002730893R neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, úver je bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 odsek 2 písm. i), odsek 3 zákona č.258/2001 Z.z. Súčasne tvrdil, že zmluva neobsahuje ani údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa podľa § 4 odsek 2 písm. j) vyššie citovaného zákona a na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutia súdov Slovenskej republiky. Žalovaný 1/ tiež tvrdil, že zo žaloby nie je zrejmé, akú sumu žalovaní 1/ a 2/ zaplatili celkom ani to, kedy bola zaplatená posledná splátka. Vzniesol námietku premlčania jednotlivých splátok, ktoré sa stali splatnými do decembra 2012.

3. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zák.č.160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), pričom podľa § 470 odsek 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 prvá veta C.s.p. (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vychádzajúc z uvedených ustanovení, s prihliadnutím na základe princípy C.s.p. obsiahnuté v jeho čl. 2 ods. 1, 2 a čl. 3 ods. 1 súd postupoval v tomto spore a podľa § 267 odsek 3,4 C.s.p. zrušil platobný rozkaz uznesením č.k. 8C/445/2015-110 dňa 27.09.2016.

4. Súd už raz rozhodol rozsudkom č.k. 8C/445/2015-125 dňa 28.09.2016, ktorým žalobe žalobcu vyhovel a priznal nárok na náhradu trov konania od žalovaných. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný 1/ a Krajský súd Banská Bystrica uznesením č.k. 13Co/311/2017-198 dňa 20.11.2018 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zrušujúcom uznesení vyslovil právny názor, ktorým je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 C.s.p.).

5. Pojednávania dňa 08.03.2019 sa zástupkyňa žalovaného 1/nezúčastnila, neúčast' ospravedlnila a uviedla, že žalovaný 1/ naďalej trvá na tom, aby sa nárok zo zmluvy uzavretej dňa 25.04.2018 spravoval právom Slovenskej republiky, pretože slovenský právny poriadok poskytuje väčšiu ochranu práv spotrebiteľom, keďže vyžaduje od veriteľa podrobnejší zoznam náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný 1/ nesúhlasí s dvojitým úročením, trval na tom, že zmluva o úvere neobsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, preto je úver bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. 1), ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale ani údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa podľa § 4 ods. 2 písm. j) citovaného zákona. Pokiaľ by bol poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, tak žalobcovi patrí istina vo výške 68.117,20 Kč (rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 150.000 Kč a žalovanými 1/ a 2/ zaplatenou sumou 81.882,80 Kč) spolu s úrokom z omeškania 7,05 % ročne z dlžnej sumy od 08.10.2015 do zaplattenia a žalovaný žiadal, aby mohol túto sumu splácať v splátkach 100 Eur mesačne, vždy do konca toho ktorého mesiaca, počnúc nasledujúcim mesiacom po právoplatnosti rozsudku a aby súd žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania.

6. Žalovaná 2/ sa pojednávania nezúčastnila, neúčast' ospravedlnila písomne a tvrdila, že správanie žalovaného 1/ považuje za úmyselné oddialovanie veci a predlžovanie faktu, že spotrebiteľský úver poskytnutý dňa 25.04.2008, ktorého je spoludlžníčkou je potrebné zaplatiť. Svojim konaním ju žalovaný 1/ vedome poškodzuje, pretože dlžná čiastka narastá o ďalšie súdne poplatky a úrok z omeškania. Žiadala, aby vec bola prejednaná a rozhodnutá.

7. Súd pojednával v neprítomnosti žalovaného 1/ a žalovanej 2/ v súlade s § 180 C.s.p., vykonal dokazovanie prečítaním žaloby, písomných vyjadrení strán, odporu žalovaného 1/, listinných dôkazov tvoriacich súdny spis, čím zistil tento skutkový stav:

8. Medzi stranami sporu nebolo sporným uzavretie zmluvy o úvere č. 002730893R v Roudnici nad Labem dňa 25.04.2008, ktorá bola uzavretá podľa § 269 odsek 2 a nasl., § 497 a nasl. zákona číslo 513/1991 Sb. Obchodního zákoníku (ďalej „ObchZ“), ktorá bola súčasne zmluvou spotrebiteľskou v zmysle zák. č. 321/2001 Sb. o niektorých podmienkach dojednávania spotrebiteľského úveru (české právo).

Spor bol o právnom posúdení, keďže žalobca trval na tom, že na uzavretú zmluvu sa má aplikovať české právo, ktoré si zvolili strany pri jej uzavretí ako aj z dôvodu, že už z vyjadrenia žalovanej 2/ (na č.l. 181 spisu - list zo dňa 21.06.2017) vyplýva, že žalovaná tvrdila, že od roku 2004 do roku 2011 žili so žalovaným 1/ v Českej republike na tej istej adrese, na ktorej žije ona v súčasnosti. Žalobca preto tvrdil, že v čase uzavretia zmluvy o úvere bol obvyklý pobyt oboch žalovaných na území Českej republiky, že uzavretá zmluva je zmluvou spotrebiteľskou a pokiaľ sa týka žalobcu - veriteľa, tento nie je totožný s Československou obchodnou bankou a.s., ktorý podniká na území Slovenskej republiky, ale žalobca - veriteľ je českou bankou, ktorá vykonáva svoje podnikateľské aktivity na území Českej republiky a podľa českého práva poskytla žalovaným úver. Ďalej poukázal na to, že podľa článku 3 odsek 1 Rímskeho dohovoru, pokiaľ sa týka voľby rozhodného práva, vychádza sa z toho, že zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia účastníci zmluvy. Voľba musí byť výslovná a preto poukázal na dojednanie v zmluve o úvere, v ktorej sa zmluvné strany výslovne dohodli na tom, že zmluvu uzatvorili podľa „ustanovení § 269 ods. 2 a nasl. a § 497 a nasl. zák. č. 513/1991 Sb. Obchodního zákoníku v platnom znení“, čiže zmluvné strany výslovne dohodli, že na právne vzťahy vznikajúce zo zmluvy o úvere bude použitý právny poriadok Českej republiky.

Žalobca poukázal na článok 4 odsek 1 Rímskeho dohovoru podľa ktorého, „v rozsahu, v ktorom nedošlo k voľbe rozhodného práva pre zmluvu podľa článku 3, zmluva sa spravuje právnym poriadkom štátu, s ktorým má najužšiu väzbu. Ak je však časť zmluvy oddeliteľná od jej zostatku a táto časť má užšiu väzbu s iným štátom, možno ju výnimočne posudzovať podľa právneho poriadku tohto iného štátu.“ V súvislosti s citovanou zákonnou úpravou zdôraznil, že najužšiu väzbu mala zmluva s Českou republikou, na území ktorej od roku 2004 (zmluva bola uzavretá 25.04.2008) žalovaní 1/ a 2/ žili a teda mali tam obvyklý pobyt. Pokiaľ sa týka článku 5 odsek 1.2. Rímskeho dohovoru „tento článok sa uplatní na zmluvy, ktorých predmetom je dodávka tovaru alebo poskytnutie služieb osobe (spotrebiteľ) na účel, ktorý nemožno považovať za súčasť jeho podnikania alebo povolania, ako aj na zmluvu o poskytnutí úveru na tento účel. Bez pohľadu na ustanovenie článku 3 nemôžu účastníci zmluvy svojou voľbou práva zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú interaktívne normy štátu jeho obvyklého pobytu:

- ak k uzavretiu zmluvy predchádzala osobitná ponuka alebo reklama v tomto štáte a spotrebiteľ podnikol v tomto štáte všetky kroky potrebné z jeho strany na uzavretie zmluvy, alebo
- ak druhý účastník zmluvy alebo jeho zástupca prevzal v tomto štáte objednávku spotrebiteľa, alebo
- ak ide o kúpnu zmluvu a spotrebiteľ cestoval z tohto štátu do iného štátu a tam zadal objednávku, za predpokladu, že cestu spotrebiteľovi zabezpečil predávajúci s cieľom podnietiť spotrebiteľa, aby si tovar kúpil.“

Žalobca tvrdil, že žiadna z týchto podmienok (uvedených v odseku 2. citovanom vyššie) nie je splnená, pretože jednak žalobca nevykonával žiadnu obchodnú ani podnikateľskú činnosť na území Slovenskej republiky a žalovaní 1/ a 2/ neuzavreli žiadnu časť tejto zmluvy na území Slovenskej republiky, čiže ani neprevzali objednávku spotrebiteľa na území Slovenskej republiky. Preto tvrdil, že sa má uplatniť článok 5 odsek 1 Rímskeho dohovoru.

9. Právomoc súdu prvej inštancie vyplýva z Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 z 12.decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej „Nariadenie Brusel I bis“), článku 18 ods. 2 podľa ktorého „Druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko“.

10. Súd dokazovaním zistil, že zmluva o úvere bola uzavretá na území Českej republiky medzi veriteľom, ktorý má sídlo na území Českej republiky a konal v rámci svojho predmetu činnosti a žalovanými 1/ a 2/ v pozícii dlžníkov, ktorí sú fyzickými osobami (spotrebiteľmi). Zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou.

11. Pri aplikácii rozhodného práva súd vychádzal z Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky otvorenému v Ríme na podpis dňa 19. júna 1980 (ďalej Rímsky dohovor), ku ktorému Slovenská republika i Česká republika pristúpili v roku 2005.

12. V zmysle čl. 3 ods. 1 Rímskeho dohovoru „zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia účastníci zmluvy; voľba musí byť výslovná alebo musí dostatočne spoľahlivo vyplývať z ustanovení

zmluvy alebo z okolností prípadu; účastníci zmluvy si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.“

13. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu v tom, že zmluva o úvere vrátane Dodatku zo dňa 15.11.2010 a Dodatku zo dňa 01.05.2008 bola uzavretá medzi žalobcom - Československá obchodní banka a.s. a žalovanými 1/ a 2/, sice štátnymi občanmi Slovenskej republiky, prihlásenými k trvalému pobytu na adrese (žalovaný 1/ N. R. XXX/X, Y., žalovaná 2/ R. X, XXX XX A.), ale ktorí žili v spoločnej domácnosti od roku 2004 do roku 2011 na korešpondenčnej adrese L. XXXX, XXX XX I. V. K. (vyjadrenie žalovanej 1/ zo dňa 28.06.2017 na č.l. 181 spisu) a táto adresa ako korešpondenčná adresa bola uvedená aj u žalovaného 1/ v zmluve o úvere v Časti I. Zmluva o spotrebiteľskom úvere I.1 Obchodné podmienky, I.8 Poistenie úveru. Toto tvrdenie o svojom obvyklom pobyte žalovaný 1/ v priebehu konania ničím nevyvrátil. Súd mal nepochybne preukázané, že keď dňa 25.04.2008 uzavreli strany zmluvu o úvere, mali obaja žalovaní obvyklý pobyt najmenej 4 roky (pred uzavretím zmluvy a aj v dobe uzavretia Dodatku zo dňa 15.11.2010) k zmluve o úvere na území Českej republiky a žalovaná 2/ tam žije aj v súčasnosti. Zo zmluvy o úvere mal súd preukázané, že účastníci zmluvy (t.j. strany sporu) si zvolili právny poriadok, ktorým sa spravovala celá zmluva aj oba Dodatky, zvolili si české právo, ktoré sa aplikovalo aj v súlade s čl. 5 ods. 1 Rímskeho dohovoru - keďže zmluvou o úvere boli žalovanými 1/ a 2/ (spotrebiteľom) poskytnuté finančné prostriedky na účel, ktorý nemožno považovať za súčasť ich podnikania alebo povolania.

Z čl. 5 ods. 2 Rímskeho dohovoru vyplývajú podmienky za akých sa bez ohľadu na ustanovenie článku 3 nemôžu účastníci zmluvy svojou voľbou práva zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú imperatívne normy štátu jeho obvyklého pobytu. Keďže štátom obvyklého pobytu oboch žalovaných v dobe uzavretia zmluvy o úvere bola Česká republika, uskutočnenou voľbou českého práva obaja žalovaní - spotrebiteľia neboli zbavení ochrany v zmysle citovaného článku.

14. Žalovaný 1/ sa bránil tým, aby zmluva o úvere bola posudzovaná podľa právneho poriadku slovenského práva v kontexte s § 9 ods. 3 zák. č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (ďalej „ZMPS“) podľa ktorého: „Ak si účastníci spotrebiteľskej zmluvy zvolili právo, ktoré poskytuje spotrebiteľovi menšiu ochranu jeho práv ako slovenský právny poriadok, ich vzťahy sa spravujú slovenským právnym poriadkom“.

15. Súd už vo svojom predchádzajúcom rozsudku skonštatoval, že Rímsky dohovor je právne záväzným aktom sekundárneho práva Európskej Únie, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. A preto súd pri rozhodovaní aplikoval Rímsky dohovor a tak dospel k záveru, že voľba rozhodného práva v zmluve o úvere bola uskutočnená v súlade s čl. 3 ods. 1 Rímskeho dohovoru a pri právnom posúdení tohto sporu súd aplikoval České právo.

16. Podľa § 497 ObchZ zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 321/2001 Sb. o niektorých podmienkach dohodnutia spotrebiteľského úveru (české právo) v znení účinnom ku dňu 25.04.2008 tento zákon upravuje niektoré podmienky zmluvy, na základe ktorých sa dojednáva spotrebiteľský úver, v súlade s právom Európskych spoločenstiev.

17. Podľa § 2 písm. a) prvá veta, zák. č. 321/2001 Sb. o niektorých podmienkach dohodnutia spotrebiteľského úveru (české právo) pre účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom poskytnutie peňažných prostriedkov alebo odložená platba, napríklad vo forme úveru, pôžičky alebo kúpe prenajatej veci, za ktoré je spotrebiteľ povinný platiť.

18. Podľa § 4 odsek 1 a 2 citovaného zákona zmluva, v ktorej sa dojednáva spotrebiteľský úver, musí byť uzavretá písomne. Jedno vyhotovenie zmluvy musí dostať spotrebiteľ.

Zmluva, v ktorej sa dojednáva spotrebiteľský úver, musí tiež obsahovať a) určenie ročnej percentnej sadzby nákladov na spotrebiteľský úver spôsobom uvedeným v prílohe tohto zákona, b) stanovenie podmienok, za ktorých môže byť ročná percentná sadzba nákladov na spotrebiteľský úver upravená a ktoré nesmú byť závislé len na vôli veriteľa, c) určenie maximálnej výšky spotrebiteľského úveru, určenie výšky jednotlivých splátok, ich počtu a presného časového rozvrhnutia, d) určenie jednotlivých platieb vrátane tých, ktoré sú uvedené v § 2 písm. a) bodoch 1 až 5, keď budú platené spolu so spotrebiteľským úverom; pokiaľ jednotlivé platby nemožno presne určiť, musí byť uvedený spôsob ich

výpočtu, e) záväzok veriteľa informovať spotrebiteľa v priebehu plnenia zmluvy o všetkých zmenách ročnej percentnej sadzby nákladov na spotrebiteľský úver, f) u zmlúv, v ktorých sa dojednáva kúpa prenajatej veci, výška spotrebiteľského úveru, g) ustanovenia o práve na splatenie spotrebiteľského úveru pred určenou lehotou (§ 11), h) podmienky, za ktorých možno predčasne ukončiť zmluvný vzťah, i) spôsob platenia.

19. Podľa § 273 odsek 1 ObchZ, časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené.

20. Podľa § 365 odsek 1 ObchZ, dlžník je v omeškaní, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom. Dlžník však nie je v omeškaní, pokiaľ nemôže plniť svoj záväzok v dôsledku omeškania veriteľa.

21. Podľa § 369 odsek 1 ObchZ, ak je dlžník v omeškaní s plnením peňažného záväzku alebo jeho časti, a nie je dohodnutá sadzba úroku z omeškania, je dlžník povinný zaplatiť z nezaplatenej časti úroky z omeškania určené v zmluve, inak určené predpismi práva občianskeho.

22. Podľa § 503 odsek 1 prvá veta, odsek 2 ObchZ, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

23. Podľa § 330 ods. 2 ObchZ, pri plnení peňažného záväzku sa započíta platenie najskôr na úroky a potom na istinu, pokiaľ dlžník neurčí inak.

24. Zo súdom vykonaného dokazovania bolo nepochybné v spore preukázané, že žalobca poskytol žalovaným 1/ a 2/ dňa 25.04.2008 jednorazovo a bezhotovostne úver vo výške 150.000,-Kč ktorý žalovaní čerpali dňa 29.04.2008. Dodatkom č.002730893RD2 zo dňa 15.11.2010 bol dohodnutý odklad pravidelných mesačných splátok a konečná splatnosť úveru v prípade riadneho splácania sa zmenila na 20.10.2015 a zároveň sa obaja žalovaní zaviazali zaplatiť zostatok úveru vyčísleného ku dňu 15.11.2010 vo výške 112.821,84 Kč. V zmysle Zmluvy boli žalovaní povinní platiť dohodnutý úrok vo výške 13,90 % ročne, pričom táto úroková sadzba bola dohodnutá ako pevná. Splatnosť úrokov bola dohodnutá mesačne ku 20.dňa v mesiaci.

Žalobca v spore preukázal (písomným podaním zo dňa 20.06.2016 označeným ako Špecifikácia žalovanej sumy a Oprava návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 08.12.2015), že úhradou vo výške 6662,71 Kč dňa 16.01.2013 žalovaní uhradili úroky splatné ku dňu 20.12.2012 vo výške 979,39 Kč, istinu vo výške 5263,56 Kč, úrok z omeškania vo výške 116,76 Kč a poplatky vo výške 303,-Kč, úhradou vo výške 1500,-Kč zo dňa 20.02.2013 žalovaní zaplatili úroky splatné ku dňu 20.01.2013 vo výške 894,-Kč a poplatky vo výške 606,-Kč. Výpočet úrokov žalobca preukázal takto: úrok vo výške 13,90% ročne zo sumy 83.774,25 Kč od 21.12.2012 do 15.01.2013 (za 26 dní) =808,65 Kč a úrok vo výške 13,90 % ročne zo sumy 78.510,69 Kč od 16.01.2013 do 07.10.2015 (za 947 dní) =29.800,81 Kč. Úroky z omeškania vo výške 14 589,76 Kč boli žalovaní 1/ 2/ povinní z istiny zaplatiť vo výške určenej nariadením vlády č. 142/1994 Sb. v platnom znení, t.j. vo výške REPO sadzby ČNB zvýšené o 7 bodov p.a. t.j. vo výške 7,05% ročne zo sumy 1831,48 Kč od 16.01.2013 do 19.02.2013 (za 38 dní) = 13,63 Kč a zo sumy 78 510,69 Kč od 20.02.2013 do 07.10.2015 (za 948 dní) = 14 576,13 Kč. Žalovaní 1/ a 2/ boli povinní splácať úver v mesačných splátkach vo výške 2794,-Kč , pričom prvá splátka bola splatná dňa 20.05.2011 a posledná dňa 20.10.2015, splátky boli splatné ku 20.dňu v mesiaci. Za správu úveru boli žalovaní 1/ a 2/ povinní platiť poplatok vo výške 60,-Kč , poplatok za poistenie vo výške 243,-Kč, ktoré im boli účtované podľa Zmluvy a Sadzovníka poplatkov. Celkovo uhradili sumu vo výške 81 882,80 Kč.

25. Žalovaní 1/ a 2/ úver neplátili riadne, porušili platobnú disciplínu tak, ako bola dohodnutá v zmluve o úvere a OP. Žalobca v spore preukázal oprávnenosť nároku (zmluva o úvere má zákonné náležitosti vyplývajúce zo zákona č. 321/2001 Sb.), pričom obranu žalovaného 1/ súd pri rozhodovaní nechal do úvahy z dôvodov uvedených v bode 13, 14 a 15 tohto rozsudku. Žalovaní 1/ a 2/ naďalej žalobcovi dlhujú istinu 122 815,91 Kč, ktorú sú povinní žalobcovi zaplatiť spoločne a nerozdielne podľa § 1872 ods. 1 zák.č. 89/2012 Sb. Občiansky zákoník aj úrok vo výške 13,90% ročne zo sumy 78 510,69 Kč od 08.10.2015 t.j. odo dňa nasledujúceho po postúpení sporu žalobcom na vymáhanie a tiež úrok z

omeškania vo výške 7,05% ročne zo sumy 78 510,69 Kč od 08.10.2015 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

26. Povinnosť oboch žalovaných zaplatiť úrok z úveru vo výške 13,90 % ročne vyplýva zo zmluvy o úvere Časť I. bod I.5. Žalovaní 1/ a 2/ neobnovili platobnú disciplínu podľa zmluvy o úvere ani po výzvach žalobcu (upomienkach zo dňa 25.07.2011, 22.05.2012, 06.08.2012, 21.08.2012, 21.10.2012) a tak žalobca v súlade so zmluvou o úvere a OP 9.9.1 d) zosplatnil úver oznámením zo dňa 21.02.2013 ku dňu 20.02.2013 (č.l. 20) a vyzval žalovaných na zaplatenie sumy 79.533,96 Kč do 04.03.2013.

27. Podľa § 218 ods. 2 C.s.p., výrok rozsudku o plnení v peniazoch sa môže vyjadriť aj v cudzej mene . V súlade s citovaným zákonným ustanovením súd priznal žalobcovi uplatnený nárok od žalovaných v Kč.

28. Podľa § 232 ods. 3 C.s.p. , lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehodu. Súd pri rozhodovaní o povinnosti žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť dlžnú sumu s úrokmi žalobcovi nezistil odôvodnenosť prípadu pre ktorý by žalovaným 1/ a 2/ určil dlhšiu lehodu na zaplatenie alebo poskytol možnosť zaplatenia v splátkach. Súd mal nepochybne preukázané (tvrdením strán sporu), že ich sociálna situácia je dlhodobo ťaživá. Žalovaný 1/ je nezamestnaný, žalovaná 2/ poberá rodičovský príspevok. Obaja majú vyživovaciu povinnosť k dvom deťom (z toho k jednému pochádzajúcemu z ich spoluzitia - mal. P. I., V. XX.XX.XXXX) na ňu musí žalovaný 1/ platiť podľa rozsudku Okresného súdu v Litoměřiciach č.k. 23Nc/1502/2014 - 35 zo dňa 24.03.2014 výživné v sume 1200,-Kč od 01.01.2013, zameškané výživné za dobu od 01.01.2013 do 31.03.2014 v sume 14 790,-Kč, ktoré je povinný platiť v splátkach po 800,-Kč mesačne od právoplatnosti rozsudku a pod stratou výhody splátok. Okrem toho má vyživovaciu povinnosť k maloletému I. B., narodenému 26.06.2015, ktorého vychováva spolu s jeho matkou. Podobne aj žalovanej 2/, ktorá je podľa vlastného tvrdenia samoživiteľka, poberateľka dávky v hmotnej núdzi a rodičovského príspevku, pričom jej pribudla vyživovacia povinnosť k ďalšiemu dieťaťu, asi šesťmesačnému. Ponuka žalovaného 1/ splácať dlžnú sumu v splátkach po 20,-Eur mesačne a vyjadrenia žalovanej 2/ o splátkovom kalendári, na ktorom sa chcela dohodnúť sú vzhľadom k výške dlhu a k tomu, že od 08.10.2015 až doteraz ani jeden zo žalovaných nezaplatil žiadnu sumu (ich dlh neustále narastá) nielen nereálne, ale nečinnosťou oboch žalovaných sa zhoršuje postavenie žalobcu, ktorému mali obaja žalovaní 1/ a 2/ požičané finančné prostriedky podľa Zmluvy už dávno zaplatiť. Z týchto dôvodov súd dospel k záveru, že sú splnené podmienky podľa § 232 ods. 3 C.s.p. prvá veta a rozhodol o povinnosti žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť dlžnú sumu a úroky do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

29. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd vychádzal z § 262 ods. 1 C.s.p. z ktorého vyplýva, „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“ Súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z § 255 ods. 1 C.s.p. z ktorého vyplýva, „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.“

V tomto prípade bol žalobca v konaní úspešný v plnom rozsahu, zásadne má nárok na náhradu trov konania.

30. Podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní odo dňa doručenia písomného vyhotovenia rozsudku na Okresný súd Lučenec, Dr. Herza 14, 984 37 Lučenec.

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde, a aby každá strana sporu dostala jeden rovnopis odvolania. Ak strana sporu nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jej trovy.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 367 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd.

Podľa § 367 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

Podľa § 367 ods. 3 Civilného sporového poriadku, právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti.

Podľa § 368 Civilného sporového poriadku, osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia.

Podľa § 369 ods. 1 Civilného sporového poriadku, dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

Podľa § 369 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania.

Podľa § 369 ods. 3 Civilného sporového poriadku, ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

Podľa § 369 ods. 4 Civilného sporového poriadku, ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.